

27 ΟΚΤ. 2006

Επετειακές αναδρομές

του Νικ. Λ.Γ. Λιναρδάτου

Έλληνες μέσ στα σκοτεινά δείχνουν τον δρόμο:
Έλευθερία,
- γιά σένα θά δακρύσει από χαρά ο ήλιος.

Όδυσσεύς Έλύτης

Άσμα ήρωικό και πένθιμο γιά τόν χαμένο άνθροπολογικό της Άλβανίας.

Αιτότατο είναι τό πρώτο πολεμικό ανακοινωθέν της 28ης Οκτωβρίου 1940. «Αι Ιταλικαί στρατιωτικαί δυνάμεις προβάλλουν από της 5.30' π.μ. σήμερον τά ήμέτερα τμήματα προκαλύψεως της έλληνοαλβανικής μεθορίου. Αι ήμέτερα δυνάμεις άμύνονται του πατριού εδάφους».

Έτσι άρχισε μία από τίς άπίστευτες ιστορίες του Β' Παγκοσμίου Πολέμου και μία από τίς έπικές εκλάμψεις του νεότερου έλληνισμού, τήν άποία έχουμε άπόχαστα παραρρήσει υπό τήν χειραγώγηση της άριστερης δογματικής ιστοριογραφίας.

Είναι άξιο έπισημάνσεως ότι ή άπόφαση της άντιστάσεως ήταν μελετημένη, ψύχραμη, άποτέλεσμα πολιτικών και έθνικών αναλύσεων άπαλλαγμένων από εμπάθειες και προκαταλήψεις. Είπε ό τότε πρωθυπουργός, ό Ιωάννης Μεταξάς: «Μή νομίζετε ότι ή άπόφαση του ΟΧΙ πάθησε έτσι σέ μία στιγμή. Μή φαντασθείτε ότι εμπήκαμε στον πόλεμο αϊφνίδιαστικά. Ή ότι δέν έγινε πάν ό τι έπεται και μπορούσε νά γίνει διά νά τόν άποφύγουμε... Άπό τόν περασμένο Μάιο είπα καθαρά στον κ. Γκράτι [Ιταλό πρόξυνο] ότι άν προσεβαλλόμεθα εις τά έθνια κυριαρχία μας δικαιώματα, θά άνθιστάμεθα αντί πάσης θυσίας και δι' όλων τών μέσων μας». (Άπό ανακοινώσεις του πρωθυπουργού προς τούς ιδιοκτήτες και άρχισυντάκτες του Άθηναϊκού Τύπου τήν 30ή Οκτωβρίου 1940, Ι. Μεταξά, «Τό Προσωπικό του Ήμερολόγιο», τόμος 4ος, εκδόσεις Γκοβόστη, σελ. 522).

Τήν έλληνική άντίσταση τήν περιγράφει ό Ουίνστον Τσόουτσιλ ως έξής: «Η Ιταλική είσβολή στην Έλλάδα από τήν Άλβανία ήταν ένας άκόμη βαρύτες κόλαφος κατά του Μουσολίνι. Ή πρώτη έπίθεση άποκρούσθηκε με μεγάλες άπώλειες και οι Έλληνες άμέσως άντεπετέθησαν. Ο Έλληνικός στρατός υπό τόν στρατηγό Παπάγο έπίδειξε ύπέρτερη ικανότητα στον όρεινό πόλεμο εφαρμόζοντας καλύτερη στρατηγική και ύπερκερώντας τόν έχθρό τους. Ως τό τέλος του έτους ή γενναϊότητα τους εξανάγκασε τούς Ιταλούς νά ύποχωρήσουν σέ βάθος τριάντα μιλίων πίσω από τά άλβανικά σύνορα καθ' όλο τό μήκος της μεθορίου. [...] Ή σπουδαία Έλληνική άντίσταση (σέ άλλη σελίδα τήν χαρακτηρίζει ήρωική) συνέβαλε πολύ στην ένθάρρυνση τών άλλων Βαλκανικών χωρών και τό γόητρο του Μουσολίνι έπεσε πολύ χαμηλά». («The Second World War» υπό Winston S. Churchill and The Editors of Life, New York, 1960, σελ. 163).

Και ήταν πράγματι σπουδαία. Άποτελεί τήν πραγματική και ουσιαστική άντίσταση του έλληνικού λαού κατά τών δυνάμεων του ζόφου και της άπαρθρωπίας (ας μή τήν συγχέουμε με τήν άλλη, τή συνταξιοδοτηθείσα δίσ από τόν Άνδρέα Παπανδρέου). Συνέβαλε στην άνατροπή της παγκόσμιας πεποιθήσεως, περί του άηττήτου τών δυνάμεων του Άξονος, και στον ύποβιβασμό σέ ρόλο κομπάρσου του Μουσολίνι. Γράφει ό Denis Mack Smith, ό πιο γνωστός ιστορικός της νεώτερης Ιταλίας: «Ή άνόητη είσβολή στην Έλλάδα τόν Οκτώβριο του 1940 θά μπορούσε έτσι νά θεωρηθεί... ότι του στερούσε [του Μουσολίνι] κάθε πιθανότητα νά κερδίσει τόν ευρύτερο πόλεμο». (Mussolini's Roman Empire, Longman, London, 1976, σελ. 246).

Συνέβαλε μάλιστα -και αυτή είναι ή μέγιστη συμβολή της- στην τελική έκβαση του πολέμου με τήν καθυστέρηση κατά πέντε περίπου εβδομάδες της γερμανικής έπίθεσεως κατά της Σοβιετικής Ένώσεως, καθυστέρηση που είχε δραματικές έπιπτώσεις στην εξέλιξη της έπιχειρήσεως. Κατά της θέσεως αυτής έχουν διατυπωθεί άπό μερικούς ιστορικούς και στρατιωτικούς άναλυτές έπιφυλάξεις. Άλλά ποιά χρεία έχουμε άλλων μαρτύρων;

Γράφει ό γνωστός ιστορικός Paul Johnson: «Έκαστε [ό Χίτλερ] δέν ταλαντευόταν γιά τήν άπόφασή του νά καταστρέψει τόν Μπολσεβευισμό στην πρώτη εϊκαιρία. Ή καθόδος στη Μεσόγειο ήταν μία θλιβερή παρέκβαση, που κατέστη άναγκαία λόγω της άφροσύνης του Μουσολίνι. Τόν κατηγορούσε γιά αυτό που άργότερα έχαρακτηρίζει ως μία «καταστροφική καθυστέρηση της έναρξεως του πολέμου κατά της Ρωσίας... Έπρεπε νά ήμαστε έτοιμοι νά έπιτεθούμε κατά της Ρωσίας από τίς 15 Μαΐου 1941... και νά τελιώναμε τήν έστρατεία πριν από τόν χειμώνα». (Modern Times, Phoenix Giant, London, 1999, σελ. 375-6).

Εξ άλλου στην αυτοβιογραφία της ή πασιγνωστη παλαιότερα σαηνοθέης Λένι Ρίφενσταλ, στενή φίλη του Χίτλερ, παραθέτει τήν κάτωθι παρατήρηση του σέ συνάντησή τους τήν 30ή Μαΐου 1944: «Η είσοδος της Ιταλίας στον πόλεμο άποδείχθηκε καταστροφική γιά εμάς. Άν οι Ιταλοί δέν είχαν έπιτεθεί στην Έλλάδα και δέν έχρειάζονταν τή βοήθειά μας, ό πόλεμος θά είχε λάβει διαφορετική τροπή. Θά είχαμε προλάβει νά κατακτήσουμε τό Λένινγκραντ και τή Μόσχα προτού πάσει τό ρωσικό ψύχος». («Η Καθημερινή» 27-9-2003, έπιστολή Χρ. Άχτή).

Μήπως έφθασε λοιπόν ή ώρα νά απαλλαγούμε από τίς στερεβλώσεις, που μάς επέβαλε ό κομμουνιστικός και άριστερός στραβισμός και νά άποδώσουμε τά του Μεταξά τω Μεταξά; Νά έπαναποθετήσουμε τά άγάλματά του εκεί άπό όπου τά γκρεμίσαμε όταν τό ΠΑΣΟΚ ήρθε στην έξουσία; Ο Ιωάννης Μεταξάς και ή Κυβέρνησή του είχαν άπό πολύ πριν προετοιμάσει τήν χώρα πολιτικά, διπλωματικά και κυρίως στρατιωτικά, υπό πολύ δύσκολες περιστάσεις γιά τήν άντιμετώπιση ενός τέτοιου ένδεχομένου. Ο λαός όμοноούσε. Αναλογίζεται ό Άντώνης Δροσόπουλος, γνωστός πολέμιος τών πάσης μορφής άυταρχισμών: «Χωρίς τήν 4η Αύγούστου, όσο και άν μας ένσχολούν οι μνημες της δικτατορίας... δέν θά είχαμε τήν 28η Οκτωβρίου. Θά χάναμε πιθανότατα ένα μέρος του εδάφους μας στον μεταπολεμικό κόσμο και δέν θά είχαμε προσφέρει τήν άνεκτίμητην άξία υπηρεσία στην άνθρωπότητα της καθυστέρησης κ.λπ.». (Η Έφημερίδα του Κέντρου Σοσιαλιστικών Μελετών, Φεβρουάριος 2006).

Δυστυχώς ή άναξιοπιστία της Έλλάδος ως συμμάχου από τό 1943 έξ αιτίας τών κινημάτων τών Ένόπλων της Δυνάμεων στη Μέση Άνατολή, τών Δεκεμβριανών, του έμφυλίου πολέμου 1946-1949 και του εκ τών γεγονότων αυτών έξαναγκασμού τών κυβερνήσεων της νά άσχολούνται άποκλειστικά με τά έσωτερικά προβλήματα, δέν άφησαν περιθώρια γιά διεκδίκηση περισσότερων ώφελημάτων (ύπάρχουν διαφιγόντα κέρδη) κατά τίς διαπραγματεύσεις, που καθόρισαν τό μέλλον τών έθνών και της άνθρωπότητας ύστερα από τόν Άρμαγεδδόνα του Β' Παγκοσμίου Πολέμου.